

 คำสั่ง ให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

1. การใช้ภาษาในการพูดเป็นเรื่องที่ต้องระมัดระวังมากกว่าการใช้ภาษาในการเขียนเพราะเหตุใด
  - (1) การพูดเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน
  - (2) เมื่อพูดไปแล้วอาจจะแก้ไขไม่ได้
  - (3) ผู้ฟังมักตีความเป็นเรื่องอื่น
  - (4) การพูดไม่มีหลักฐานปรากฏเหมือนภาษาเขียน

ตอบ 3 หน้า 147 สิ่งที่ต้องระมัดระวังในการพูดก็คือ อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดได้ เนื่องมาจาก ความรวดเร็วของการพูดและการได้ยิน ดังนั้นเพื่อให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความได้อย่างถูกต้อง แน่นนอน ผู้พูดจึงต้องระมัดระวังการใช้ถ้อยคำที่อาศัยความหมาย การใช้น้ำเสียง และจังหวะ ของการพูดเป็นอย่างดี
2. ภาษาพูดในข้อใดที่ไม่ควรใช้
  - (1) เธอขึ้นรถเมล์มาเธอ
  - (2) ไปฉลองคริสต์มาสมาทั้งคืนละซี
  - (3) เมื่อไหร่จะดีเฟนดีวิทยานิพนธ์
  - (4) แสบปีเบียร์เดย์นะจ๊ะ

ตอบ 3 หน้า 63 การเลือกใช้คำระดับต่าง ๆ ในภาษาพูด ต้องคำนึงถึงผู้ฟัง เวลา และสถานที่ ตลอดจนความแพร่หลายของคำนั้น ๆ ด้วย โดยเฉพาะคำในภาษาต่างประเทศ คำเฉพาะวิชา หรือ ศัพท์ วิชาการ จะต้องใช้คำซึ่งเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป
3. ข้อใดที่หากเว้นวรรคตอนผิด ความหมายจะผิดไป
  - (1) ตัดรองเท้าแบบนอกมาใส่
  - (2) ยานี้กินก็ได้หากก็ได้
  - (3) หนังสือเล่มนี้ซื้อน้ำตาแม่ค้า
  - (4) กรมการค้าภายในกระทรวงพาณิชย์

ตอบ 4 หากเว้นวรรคตอนเป็น “กรมการค้า ภายในกระทรวงพาณิชย์” จะมีความหมายว่า กรมการค้าซึ่ง อยู่ภายในกระทรวงพาณิชย์ แต่ถ้าเว้นวรรคตอนเป็น “กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์” ก็ จะมีความหมายว่า กรมการค้าภายในซึ่งสังกัดกระทรวงพาณิชย์
4. ประโยคในข้อใดที่แสดงความไม่เป็นกันเองระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง
  - (1) หนูคิดถึงคุณพ่อคุณแม่มากค่ะ
  - (2) ยินดีด้วยนะที่คุณก้าวไปเร็วเกินคาด
  - (3) คำทำนายของหมอดูเชื่อไม่ได้
  - (4) ผมพูดส่งเดชไปยั้งจั้งเองแหละครับ

ตอบ 3 หน้า 62 ความเป็นกันเอง หมายถึง เป็นพวกเดียวกัน สนิทสนมกัน ดังนั้นผู้พูดจึงมักใช้คำใน ระดับภาษาปาก ซึ่งเป็นคำที่ใช้ตามสบาย ไม่ต้องระมัดระวังความถูกต้องของการออกเสียงตาม ตัวอักษรมากนัก
5. คำในข้อใดที่ใช้แสดงระดับชั้นของบุคคล
  - (1) คำสรรพนาม
  - (2) คำคุณศัพท์
  - (3) คำวิเศษณ์
  - (4) คำอุทาน

ตอบ 1 คำสรรพนามเป็นคำที่สามารถแสดงให้เห็นถึงระดับชั้นของบุคคลได้ เช่น ถ้าเราใช้สรรพนามว่า “ท่าน” แทนตัวผู้อื่น ก็แสดงว่าผู้นั้นอยู่ในระดับชั้นที่ดี เป็นต้น
6. ข้อใดที่เป็นภาษาระดับสนทนา
  - (1) ขอขอบคุณมากค่ะที่อวยพรให้ฉัน ขอให้คุณได้รับพรนั้นเช่นกัน
  - (2) มีผู้แจ้งว่าได้พบใบอนุญาตขับรถยนต์ของท่าน

(3) เจ้าหน้าที่ตำรวจประกาศว่าจะใช้มาตรการเด็ดขาดในการปราบปรามโจรผู้ร้าย

(4) มหาวิทยาลัยมีหน้าที่ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม

ตอบ 1 หน้า 183 การพูดแบบสนทนาจะสร้างความพึงพอใจให้แก่ผู้ฟัง ทำให้เกิดความใกล้ชิดระหว่างคนพูดและคนฟัง ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นกันเอง

7. จากข้อ 6. ข้อใดเป็นประโยคที่ใช้ภาษาระดับทางการมากที่สุด

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 2 และข้อ 3 (4) ข้อ 3 และข้อ 4

ตอบ 3 หน้า 62 ภาษาในระดับทางการหรือระดับคำแบบแผน คือ คำที่เลือกสรรใช้ด้วยความประณีตระมัดระวังเป็นพิเศษจนเป็นระดับภาษาที่มีมาตรฐาน มีความถูกต้องทั้งในด้านหลักภาษา ความชัดเจน และมารยาทในการใช้โดยสมบูรณ์

8. คำสรรพนามแบบใดที่ควรใช้ในภาษาระดับทางการ

(1) กระผม ผม ท่าน ท่านทั้งหลาย (2) ผม ดิฉัน คุณ คุณทั้งหลาย
(3) อีฉัน หนู ท่าน คำเฉพาะอาชีพ (เช่น หมอ อาจารย์) (4) ข้าพเจ้า ดิฉัน ท่าน ท่านทั้งหลาย

ตอบ 1 หน้า 138 คำสรรพนามที่ควรใช้ในภาษาระดับทางการ ได้แก่ กระผม ผม ดิฉัน ท่าน ท่านทั้งหลาย ส่วนคำว่า ข้าพเจ้า จะใช้ในการพูดแบบพิธีการ

9. คำว่า “รดน้ำแต่งงาน” ควรใช้เป็นภาษาระดับทางการว่าอย่างไร (1) รดน้ำสังข์

(2) รดน้ำพระพุทธรูป (3) หลั่งน้ำพระพุทธรูป (4) หลั่งน้ำสังข์

ตอบ 4 น้ำสังข์ หมายถึง น้ำพระพุทธรูปที่หลั่งจากสังข์ในงานพิธีมงคล เช่น งานแต่งงาน

10. ภาษาระดับทางการขึ้นไปจะไม่ใช้คำใด

(1) นะ ชี (2) ค่ะ ครับ (3) เอะ เถิด (4) ถูกทุกข้อ

ตอบ 4 ดูคำอธิบายข้อ 7. ประกอบ (คำพูดทางเสียงท้ายประโยคเป็นคำระดับภาษาปาก)

11. ข้อใดเป็นการใช้คำที่มีเสียงรบกวนทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์

(1) ทั้งเชื่อเชิญและชักชวนเลยนะ เชนะ (2) ถ้า मैं พี่เลือกได้ตามใจพี่ จะไปพื้นที่นั้นนั้นหาไม่
(3) อุตุล่ำหอดตาดหลับซบตานอน (4) ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย กระผม นาย ก. ขอแจ้งให้ทราบว่า .....

ตอบ 3 หน้า 159 การพูดแบบจูงใจหรือชักจูง จะมีเนื้อหาที่ชักชวนให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกคล้อยตามหรือประทับใจในเรื่องราวที่เกิดขึ้น มักจะเป็นคำพูดที่เร้าอารมณ์ของผู้ฟัง กระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบในรูปต่าง ๆ อาจจะออกมาในรูปของความรู้สึกคล้อยตามหรืออาจเป็นความรู้สึกรุนแรงรูปอื่น ๆ

12. ข้อใดเป็นภาษาพูดที่ไม่เป็นทางการทั้งหมด

(1) ตำรวจ ผู้ร้าย โรงภาพยนตร์ คลอดบุตร (2) งานมงคลสมรส แวงเรื่อง ยังงั้น ยังไง
(3) ออกลูก ตีตรา แสตมป์ ไปขับชี่ (4) หนังสือรับรอง รถเมล์ รถแท็กซี่ รถยนต์

ตอบ 3 ภาษาพูดที่เป็นทางการของคำว่า ออกลูก, ตีตรา, แสตมป์, ไปขับชี่ ก็คือ คลอดบุตร, ประทับตรา, ตราไปรษณียากร, ใบอนุญาตขับรถ

13. ประโยคในข้อใดที่มีความหมายเป็นเชิงดูหมิ่นผู้ที่ถูกพูดถึง

(1) โอ๊ย ยายคนนั้นนะเธอ (2) อี้ แดงทำอะไรก็ไม่รู้
(3) เอ้อ โอ้เขาสอบไม่ได้นะ (4) อู๊ย อ้วนเขากลับไปแล้ว

ตอบ 1 การเรียกผู้อื่นว่า “ยายคนนั้น” เป็นการแสดงถึงการดูหมิ่นเหยียดหยามคน ๆ นั้น

14. ประโยคในข้อใดที่ใช้ภาษาระดับเดียวกันทั้งหมด
 (1) ดิฉันเสียใจด้วยค่ะที่หมาของคุณตาย (2) พ่อแม่รักลูกก็อยากให้คุณประสบความสำเร็จในชีวิต
 (3) แม่กระผมป่วยครับ กระผมขอลางานสักวัน (4) ครูขอขอบใจนักเรียนและครูคนอื่น ๆ ด้วย
ตอบ 2 ถ้าใช้ภาษาในระดับเดียวกัน ประโยคในตัวเลือกที่ 1 ควรใช้ว่า ดิฉันเสียใจด้วยค่ะที่สุนัขของคุณตาย, ตัวเลือกที่ 3 ควรใช้ว่า แม่ผมป่วยครับ ผมขอลางานสักวัน, ตัวเลือกที่ 4 ควรใช้ว่า ครูขอขอบใจนักเรียนและคุณครูคนอื่น ๆ ด้วย
15. การเปิดประชุมรัฐสภาควรใช้ภาษาในระดับใดจึงจะเหมาะสม
 (1) ภาษาระดับสนทนา (2) ภาษาระดับทางการ (3) ภาษาระดับพิธีการ (4) ภาษาระดับกึ่งพิธีการ
ตอบ 3 หน้า 137 ในการเปิดประชุมรัฐสภาจะต้องกล่าวคำปฏิญาณตนที่เป็นพิธีการ ซึ่งมักจะใช้ในงานพิธี งานศาสนาพิธี เช่น งานวางศิลาฤกษ์ งานแจกวุฒิบัตร คำกล่าวเปิดงาน ฯลฯ
16. เพื่อนสอบชิงทุนไปศึกษาต่างประเทศได้ ท่านมีใจริษยาอยู่ลึก ๆ แต่จะพูดว่าอย่างไรไม่ให้เขารู้
 (1) ฉันทึกแล้วว่าเธอต้องสอบได้ เก่งจริง ๆ เลย (2) เธอนี้ฟลุคเป็นบ้าเลยนะ แต่ก็จัดว่าเก่งแหละ
 (3) เธอนี้เก่งจริง ๆ เลยนะ แต่ข้อสอบก็ไม่ยากไม่ใช่หรอ
 (4) เมื่อไหร่จะเลี้ยงนี้ ว่าแล้วเธอต้องได้ก็จริง ๆ
ตอบ 1 คำพูดในตัวเลือกข้ออื่น ๆ อาจจะถูกกลายเป็นคำพูดในเชิงประชดประชันได้ ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังมีความรู้สึกที่ไม่ค่อยดี
17. ลูกอยากจะทำอาชีพในสาขาที่พ่อแม่ไม่ชอบ จะพูดอย่างไรให้พ่อแม่เข้าใจและยอมให้เลือกสาขาที่ต้องการ
 (1) ผมเสียใจครับ ผมตามใจพ่อแม่ไม่ได้ (2) ผมไม่ถนัดอาชีพที่พ่อแม่อยากให้เลือกครับ
 (3) ผมอยากเลือกอาชีพที่จะประสบความสำเร็จอย่างดีครับ (4) ผมรู้ว่าผมชอบสาขานี้ ให้ผมเลือกเถาะครับ
ตอบ 3 การพูดให้ผู้อื่นยอมรับในเหตุผลของเราั้นควรจะพูดในแง่ที่ว่า เหตุผลของเราคืออะไร เพื่อให้ผู้อื่นจะได้มองเห็นข้อดีนั้นและยอมรับมันได้
18. การพูดคุยในข้อใดที่ขาดมารยาทในการพูดมากที่สุด (1) พูดมากเกินไป
 (2) พูดนินทาผู้อื่นซึ่งไม่ได้อยู่ในที่นั้น (3) พูดขัดจังหวะคู่สนทนา (4) พูดหักหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง
ตอบ 4 ในการพูดที่ดีนั้นผู้พูดจะต้องรักษามารยาทไว้เสมอไม่ว่าที่ไหนและเวลาใด มารยาทในการพูดจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยเสริมสร้างความเชื่อถือ ศรัทธาให้แก่ผู้ฟัง และเปรียบเสมือนเป็นเสน่ห์ของผู้พูด
19. ภาษาระดับกันเอง มักใช้ในสถานที่ใดมากที่สุด (1) สถานที่ที่เป็นส่วนตัว
 (2) ในนวนิยาย (3) การพูดคุยทางโทรศัพท์ (4) ในวงสนทนาที่มีคนจำนวนมาก
ตอบ 1 ดูคำอธิบายข้อ 4., 6. ประกอบ
20. ภาษาระดับต่าง ๆ มีอะไรเป็นเครื่องวัดความแตกต่างกัน (1) ระเบียบในการส่งสาร
 (2) การพูดให้ตรงประเด็น (3) ความพิธีพิถันในการใช้ภาษา (4) ผู้ส่งสารและผู้รับสาร
ตอบ 3 หน้า 61 – 62 ภาษาในระดับต่าง ๆ มีความแตกต่างกัน เนื่องจากความพิธีพิถันในการเลือกใช้ภาษาต่างกัน เช่น คำระดับภาษาปากจะใช้คำตามสบายไม่ต้องระวังความถูกต้องทางหลักภาษา แต่ถ้าเป็นคำระดับแบบแผนจะต้องใช้คำด้วยความประณีต ต้องมีความถูกต้องในด้านหลักภาษา ความชัดเจน และมารยาทในการใช้โดยสมบูรณ์

21. ประโยคใดใช้คำไม่ถูกต้องตรงตามความหมาย
- (1) รบกวอนให้ตรวจรูปให้หน่อยเถอะ ไม่มีเวลาจริง ๆ
  - (2) แหม ดูเด็กสมัยนี้แล้วซัดหูซัดตาพิกล
  - (3) ใครมารื้อข้าวของไว้กระเจิดกระเจิงนี่
  - (4) นักศึกษารามคำแหงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับประชาชนทั่วไป

ตอบ 3 หน้า 59 คำในภาษาไทยที่มีความหมายใกล้เคียงกันมีอยู่เป็นอันมาก ดังนั้นจึงควรเลือกใช้คำให้ตรงความหมาย เพราะหากเลือกใช้สับสนกันแล้ว ย่อมทำให้การสื่อความหมายคลาดเคลื่อนไปได้ โดยประโยคนี้ควรใช้ว่า “ใครมารื้อข้าวของไว้กระจุยกระจายนี่”

22. ประโยคที่ใช้ภาษาแบบกันเองข้อใดที่เหมาะสมกับการใช้ในครอบครัวมากที่สุด
- (1) เข้า ได้เวลาเสวยแล้วนะยะ เชิญได้
  - (2) มากินข้าวกันเร็ว อาหารพร้อมแล้ว
  - (3) เชิญมารับประทานอาหารได้แล้วค่ะ ตั้งโต๊ะแล้วนะคะ
  - (4) จะแตกหรือไม่แตก มัวชักช้าอยู่นั้นแหละ

ตอบ 2 ตัวเลือกในข้อ 1 และ 4 เป็นคำระดับภาษาปากซึ่งมีคำหยาบคายและการล้อเลียนปะปนอยู่จึงไม่ควรนำมาพูดกับคนในครอบครัว ส่วนตัวเลือกที่ 3 จะมีคำระดับแบบแผนปะปนอยู่ซึ่งเป็นคำที่ประณีตจนเกินไปจึงไม่จำเป็นต้องนำมาพูด เพราะจะเกิดความรู้สึกที่ไม่เป็นกันเอง

23. ข้อใดที่เป็นคำพูดเฉพาะกลุ่ม
- (1) ห่วยแตก
  - (2) ทูเรศ
  - (3) พี่ยา
  - (4) นำเอ็นดู

ตอบ 3 คำพูดเฉพาะกลุ่ม เป็นคำพูดที่เข้าใจกันในเฉพาะกลุ่มนั้น ๆ ซึ่งคำว่า “พี่ยา” หมายถึง การเสพยาเสพติด อันเป็นคำพูดที่ใช้กันในกลุ่มผู้ติดยาเสพติด

24. คำว่า กิน ในข้อใดที่มีความหมายโดยนัย
- (1) กินแรง
  - (2) กินป่า
  - (3) กินใจ
  - (4) ถูกทุกข้อ

ตอบ 4 กินแรง หมายถึง เอาเปรียบผู้อื่นในการทำงานหนักแรงหรือต้องใช้แรงมาก, กินป่า หมายถึง กินสินบนหรือทุจริตคอร์รัปชั่น, กินใจ หมายถึง รู้สึกแหม่งใจ สะดุดใจ กระทบใจ ซาบซึ้งใจ

25. ความในข้อใดที่มีความหมายไปในทำนองขู่
- (1) อ้อย อย่าเข้ามา เดี่ยวหนุยมอนนะ
  - (2) ถ้าไม่หลีกไป ฉันจะกระโดดตึกเดี๋ยวนี้
  - (3) อย่าหลอกฉันนะ ฉันเสียใจตายเลย
  - (4) ฉันไปละ เธอไม่ไปก็ตามใจ

ตอบ 2 คำว่า “ขู่” หมายถึง แสดงกิริยาหรือวาจาให้ผู้อื่นต้องกลัวว่าจะอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของผู้นั้น หรือของบุคคลที่สาม

□ **ข้อ 26 – 47** ข้อความข้างล่างนี้มีเนื้อเรื่องต่อเนื่องกัน แต่แบ่งไว้เป็นข้อ ๆ รวม 20 ข้อ จงพิจารณา

ให้ติ แล้วตอบคำถามดังนี้

ถ้าข้อความนั้นเป็นประโยคใจความ	ให้เลือกตอบข้อ 1
ถ้าข้อความนั้นเป็นประโยคสนับสนุนหลัก	ให้เลือกตอบข้อ 2
ถ้าข้อความนั้นเป็นประโยคสนับสนุนรอง	ให้เลือกตอบข้อ 3
ถ้าข้อความนั้นทำให้เสียเนื้อความของย่อหน้า	ให้เลือกตอบข้อ 4

1) ปัจจัยแรกที่สร้างคนให้เป็นคนดีคือ สภาพครอบครัว 2) ครอบครัวใดที่มีความอบอุ่นรักใคร่กลมเกลียวกัน มีแนวโน้มว่าคนในครอบครัวจะเป็นคนดี เพราะ 3) แต่ละคนมีจิตใจมั่นคง ปราศจากความแก่งแย่งแข่งขัน 4) ทุกคนเข้าใจซึ่งกันและกัน 5) การเรียนจิตวิทยามีส่วนช่วยในเรื่องนี้ได้มาก

TH 103 page 5

6) สถาบันต่าง ๆ จึงส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนวิชานี้กันโดยถ้วนหน้า 7) ปัจจัยต่อมาคือ การศึกษา 8) คนที่มีการศึกษาย่อมมีสตินำความประพฤติ 9) การศึกษาทำให้ทราบต้นแบบที่ดีโดยเฉพาะครูบาอาจารย์ 10) แต่ครูที่ให้แบบอย่างไม่ดีก็มีเหมือนกัน 11) ปัจจัยที่สามคือ สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ย่อมมีอิทธิพลต่อความประพฤติและค่านิยมของบุคคล 12) ดังคำกล่าวที่ว่าอยู่กับโจรก็ย่อมเป็นโจร อยู่กับบัณฑิตก็จะเป็นบัณฑิตเรื่อง 13) ยิ่งสังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่จะต้องแข่งขันกัน ซึ่งมีทั้งแข่งกันดีและแข่งกันชั่ว 14) อิทธิพลทางสังคมจะส่งผลแรงมากต่อพฤติกรรมของคนในสังคมนั้น ๆ 15) และทุกคนจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วย 16) เพราะการปลีกตัวออกจากสังคม คือการหลบหนีตัวเอง 17) แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้คนดีได้นั้น น่าจะเป็นคำสอนในทางศาสนา 18) เพราะมีบทบัญญัติที่ชัดเจนแน่นอน 19) ปฏิบัติแล้วจะเห็นผล 20) ฉะนั้นคนจะดีได้ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน

26. ข้อความหมายเลข 1)

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 3 (4) ข้อ 4

ตอบ 2 หน้า 87 ประโยคสนับสนุนหลัก เป็นประโยคที่ให้รายละเอียดหรือขยายประโยคใจความ

27. ข้อความหมายเลข 2)

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 3 (4) ข้อ 4

ตอบ 3 หน้า 87 ประโยคสนับสนุนรอง เป็นประโยคที่ให้รายละเอียดหรือขยายประโยคสนับสนุนหลัก

28. ข้อความหมายเลข 3)

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 3 (4) ข้อ 4

ตอบ 3 ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ

29. ข้อความหมายเลข 4)

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 3 (4) ข้อ 4

ตอบ 3 ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ

30. ข้อความหมายเลข 5)

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 3 (4) ข้อ 4

ตอบ 4 ประโยคดังกล่าวเป็นประโยคที่ปนเข้ามา ทำให้เสียเนื้อความของย่อหน้าไป

31. ข้อความหมายเลข 6)

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 3 (4) ข้อ 4

ตอบ 4 ดูคำอธิบายข้อ 30. ประกอบ

32. ข้อความหมายเลข 7)

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 3 (4) ข้อ 4

ตอบ 2 ดูคำอธิบายข้อ 26. ประกอบ

33. ข้อความหมายเลข 8)

(1) ข้อ 1 (2) ข้อ 2 (3) ข้อ 3 (4) ข้อ 4

ตอบ 3 ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ

34. ข้อความหมายเลข 9)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 3   ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ
35. ข้อความหมายเลข 10)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 4   ดูคำอธิบายข้อ 30. ประกอบ
36. ข้อความหมายเลข 11)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 2   ดูคำอธิบายข้อ 26. ประกอบ
37. ข้อความหมายเลข 12)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 3   ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ
38. ข้อความหมายเลข 13)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 3   ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ
39. ข้อความหมายเลข 14)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 3   ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ
40. ข้อความหมายเลข 15)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 4   ดูคำอธิบายข้อ 30. ประกอบ
41. ข้อความหมายเลข 16)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 4   ดูคำอธิบายข้อ 30. ประกอบ
42. ข้อความหมายเลข 17)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 2   ดูคำอธิบายข้อ 26. ประกอบ
43. ข้อความหมายเลข 18)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 3   ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ
44. ข้อความหมายเลข 19)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4
ตอบ 3   ดูคำอธิบายข้อ 27. ประกอบ
45. ข้อความหมายเลข 20)
(1) ข้อ 1   (2) ข้อ 2   (3) ข้อ 3   (4) ข้อ 4

ตอบ 1 หน้า 14 – 16, 87 ประโยคใจความหรือประโยคสำคัญ เป็นประโยคที่กล่าวถึงสาระสำคัญของเนื้อความในย่อหน้าทั้งหมด หรือเป็นประโยคที่จำกัดขอบข่ายประเด็นที่จะพูดถึงในย่อหน้า (คือข้อความที่เป็นตอนนำ ซึ่งเป็นประเด็นความคิดหลัก)